

תת"ע (פתח תקווה) 2664-09-24 - מדינת ישראל נ' שי סיבוני

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

תת"ע 2664-09-24 מדינת ישראל נ' שי סיבוני

לפני כבוד השופט עידן שניר

מאשימה
נגד מדינת ישראל

נאשמים
שי סיבוני

החלטה

לפניי בקשה של הנאשם להורות על ביטולו של כתב האישום שהוגש נגדו מכוח טענת הגנה מן הצדק הקבועה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**" או "**החסד"פ**").

העובדות הרלוונטיות לעניין:

1. בתאריך 6.7.23 בשעה 20:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי ברחוב רוטשילד, מכיוון צפון לכיוון דרום, בפתח תקווה, בסמוך לבית מספר 55. שם, עמד השוטר שבתאי עזרא אשר הבחין לכאורה בנאשם עושה שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, עבירה לפי סעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה. לאחר דין ודברים קצר, החל השוטר לכתוב הודעת תשלום קנס שמספרה 51124265037 (להלן: "**הודעת הקנס הראשונה**"). דא עקא, בסמוך לתחילת הכתיבה, התחוויר לשוטר שבתאי כי שגה במהלך כתיבת הדו"ח ופירט במקום שנועד לתיאור העבירה את נסיבות העבירה. משנוכח כי עשה טעות כאמור, החל בכתיבת הודעת תשלום קנס חדשה, שמספרה 51124265045 (להלן: "**הודעת הקנס השנייה**") ואותה מסר לידי הנאשם. השוטר שבתאי צירף מזכר להודעת תשלום הקנס הראשונה וביקש לבטל אותה.

2. דא עקא, מסיבה שאינה ברורה, נשלח העתק של הודעת הקנס הראשונה ממערכת הדותן המשטרתית לנאשם בדואר רשום (RC501983063H4) אשר התקבלה אצלו ביום

29.8.23. ודוק: אין מדובר בהודעת תשלום הקנס שכתב השוטר בכתב ידו ונותרה ברובה ריקה, אלא בהודעת תשלום קנס מודפסת אשר כללה דרישת תשלום בסך 1,000 ₪, שהיא גובה ברירת הקנס לעבירה של שימוש בטלפון נייד, וזאת עד ליום 3.12.23. לאמור: בידי הנאשם היו שתי הודעות תשלום קנס הנושאות מספרים שונים, בגין אותו אירוע ובגין אותה עבירה.

3. ביום 21.11.23 פנה הנאשם למרכז פניות נהגים ארצי (להלן: 'מפנ"א') באופן מקוון. בפנייה המקוונת הזין הנאשם את מספרה של הודעת הקנס הראשונה ו**ביקש להמירה באזהרה או למצער הפחתה בסכום הקנס**: "אני מבקש ומתחנן בכל לשון של בקשה לנסות ולבוא לקראתי מכיוון שאני נמצא במצב כלכלי לא טוב. קצת לפני תחילת המלחמה פוטרתי ממקום העבודה שלי ואני מובטל ללא הכנסה."

4. ביום למחרת, 22.11.23, קיבל הנאשם תשובה ממפנ"א לפנייתו, ובה נכתב בהאי לישנא: "הריני להביא לידיעתך, כי התובע בדק את מכלול הנסיבות המפורטות בפנייתך והחליט בתאריך 7.8.23 לבטל את הודעת תשלום הקנס שבנדון." (ההדגשה במקור - ע.ש.) (להלן: "**מכתב הביטול**"). יוער כי התאריך שנכתב - 7.8.23 - אינו נהיר ולא ברור מהמסמכים מדוע נרשם תאריך זה.

5. ביום 10.12.23 פנה הנאשם בפנייה מקוונת למפנ"א והפעם ביחס להודעת הקנס השנייה. במסגרת זו, כתב הנאשם כי פנה בבקשה לביטול הדו"ח ונענה בחיוב. הנאשם טען כי "נכנס לאתר הממשלתי וגילה שהדו"ח עדיין פעיל ועלה ל-1500 ₪". הנאשם טען כי קיבל מכתב שהקנס בוטל, ולכן הוא הופתע לגלות שהחוב עומד על 1,500 ₪ וביקש לברר את העניין מאחר שהפרוטה אינה מצויה בכיסו.

6. מפנ"א בתשובתה מיום 11.12.23 השיבה כי הנאשם לא עמד במועד הקבוע בחוק להגשת הבקשה לביטול הודעת תשלום הקנס שהוא 30 ימים ולפיכך הבקשה נדחת. בסעיף 4 למענה נכתב כך: "**לציין כי נענית על ידינו בתאריך 22.11.23 כי דוח מספר 51124265037 בוטל, מדובר בדו"ח אחר.**"

7. ביום 21.1.24 פנה הנאשם בפנייה מקוונת נוספת למפנ"א. בפנייה זו, השיב הנאשם לתשובת מפנ"א מיום 11.12.23 וטען כי קיבל דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות, כאשר לטענתו הדו"ח בוטל על-ידי משטרת ישראל וכן ציין כי "מדובר על אירוע אחד ודו"ח אחד שככל הנראה קיים ב 2 מספרים שונים וככל הנראה מטעות טכנית של המשטרה."

8. ביום 23.1.24 השיבה נציגת מפנ"א כי הבקשה לביטול שהגיש הנאשם התייחסה לדו"ח אחר

51124265037 (הודעת הקנס הראשונה) ואילו הדו"ח שמספרו 51124265045 (הודעת הקנס השנייה) בעינו עומד וכי עליו לפעול בהתאם לאמור בהודעת הקנס.

9. יומיים לאחר מכן, בתאריך 25.1.24 הגיש הנאשם בקשה להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום הקנס השנייה לאור חלוף 90 הימים (המ"ש 9879-01-24). בבקשה שהגיש הנאשם פירט בהרחבה את השתלשלות האירועים ואת ההתכתבויות מול מפנ"א. הנאשם, שאינו מיוצג, הביע פליאה כיצד ייתכן שקיבל תשובת חיובית שהדו"ח בוטל אך מנגד לא מודיעים באותה תשובה שקיים דו"ח זהה עם מספר שונה. הנאשם הלן על כך שהדו"ח בוטל במהות ולא לפי מספרו ועל כן יש להורות גם על ביטולה של הודעת הקנס השנייה.

10. המאשימה נתנה הסכמתה להארכת המועד להישפט "**לפנים משורת הדין, ועקב הבלבול שנוצר למבקש**". לאור ההסכמה והנסיבות, ניתנה לנאשם אורכה להישפט בגין הודעת תשלום הקנס השנייה.

11. בחלוף כ-8 חודשים, קיבל הנאשם הזמנה לדיון בבית המשפט. בדיון ההקראה, עתר הנאשם לביטולו של כתב האישום שהוגש בגין הודעת תשלום הקנס השנייה בטענה של הגנה מן הצדק. הנאשם טען כי הדו"ח והאישום בגינו בוטלו על-ידי התובע במפנ"א. הנאשם הסביר כי לא הבין מדוע ישנן שתי הודעות תשלום הקנס, וטען כי בידיו "דו"ח מקורי ויש עוד דו"ח ששלחו להורים שלי ושינו את המספר של הדו"ח שלו", וכי פנה לביטול על-פי מהות העניין ולא ייחס חשיבות למספר הודעת תשלום הקנס שאותה הזין.

12. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה וטענה כי השוטר לא סיים את רישומה של הודעת הקנס הראשונה, וכי צורף לה מזכר עם בקשה לבטל את הדו"ח בשל טעות. הודעת הקנס השנייה, כך נטען, לא בוטלה. עוד נטען כי הנאשם הגיש בקשה להמיר את הודעת תשלום הקנס לאזהרה או למצער להפחית את הסכום לתשלום כאשר הפנה לנסיבות אישיות ולא ביקש לבטל את הדו"ח. עוד נטען כי בתרשומת בתיק במערכת המשטרית, הודעת תשלום הקנס הראשונה נסגרה על ידי מפנ"א בעילה של כפל אישום וכי הנאשם לא קיבל את הודעת הקנס הראשונה. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם קיבל מכתב תשובה לפיו הדו"ח מבוטל, ואילו טענותיו היו מתקבלות היה מקבל אישור כי הדו"ח הומר לאזהרה או כפי בקשתו קנס מופחת מה שלא קרה בפועל. לאור כל האמור סבורה ב"כ המאשימה כי יש להשאיר את הודעת תשלום הקנס השנייה על-כנה.

13. יצוין כי טענת ב"כ המאשימה לפיה על-פי הרישומים במערכת המשטרית, הודעת הקנס הראשונה לא נמסרה לנאשם, התבררה כלא נכונה. אמנם, הנאשם לא קיבל את הודעת הקנס הראשונה שנכתבה בכתב יד על-ידי השוטר, אך עותק מודפס ממערכת הדותן עם דרישה לתשלום אכן נשלח. למעשה, הנאשם כלל לא ידע כי השוטר החל בכתיבת הודעת

קנס ולאחר מכן ביקש לבטלה וכך גם לא הובא לידיעתו כי מדובר בכפל אישום. בהחלט ייתכן כי לו הייתה נשלחת לנאשם הודעת תשלום הקנס שכתב השוטר בכתב יד, היה יכול להבין כי מדובר בכפל.

דין:

14. כאן המקום להקדיש מספר מילים לעניין עבירות הקנס שלהן יצר המחוקק הסדר ייחודי. כאשר עסקינן בהודעת תשלום קנס, יצר המחוקק מסלול "עוקף בית-משפט". האפשרות הראשונה העומדת לרשות מקבל הקנס, בהתאם לסעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי, היא לשלם בתוך 90 ימים מיום ההמצאה לשלם את הקנס הנקוב. אם עשה כן, קמה חזקה משפטית כאילו **הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו** (להלן: "**חזקת הרשעה**"). האפשרות השנייה היא ליזום הליך משפטי על-ידי הגשת בקשה להישפט (סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי). האפשרות השלישית העומדת בפני מקבל הקנס היא הגשת בקשה לביטול הקנס לתובע המוסמך בתוך 30 ימים מיום ההמצאה. לגבי זו האחרונה, התובע המוסמך רשאי לבטל את הודעת תשלום הקנס מכמה נימוקים: אם נוכח כי לא נעברה עבירה **או** כי היא נעברה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, **או אם היה סבור שנסיונות העניין בכללותן אינן מתאימות להמשך קיום ההליכים** (סעיף 229(ג) לחוק סדר הדין הפלילי). להשלמת התמונה יצוין כי קיימת גם אפשרות רביעית שעניינה אי נקיטת כל פעולה בקשר להודעת תשלום הקנס במסגרת המועדים הקבועים בחוק, או אז קמה חזקת הרשעה (סעיף 229(ח)(2) לחוק סדר הדין הפלילי).

15. באשר להודעת הקנס הראשונה, המבקש נקט באפשרות השלישית והיא פניה לתובע המוסמך שבו ביקש הנאשם להמיר את הודעת תשלום הקנס באזהרה או לחילופין להתחשב בגובה הקנס עקב נסיבותיו האישיות. התשובה שהתקבלה היא "התובע בדק את מכלול הנסיבות המפורטות בפנייתך והחליט בתאריך 7.8.23 לבטל את הודעת תשלום הקנס שבנדון." כפי שצוין לעיל, פרט לתאריך שכל הנראה מקורו בטעות, הביטול נומק בעילה "**נסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להמשך קיום ההליכים**". יובהר מעתה כי אין כל אינדיקציה בנימוקים לכך שהדו"ח נסגר בעילה אחרת כגון כפל אישום וגם לא צוין במכתב הביטול שהודעת הקנס השנייה אשר מתייחסת כאמור לאותו אירוע ולאותה עבירה, עודנה שרירה וקיימת.

16. באשר להודעת הקנס השנייה, הנאשם נקט באפשרות השנייה והיא הגשת בקשה להישפט (אשר הוגשה באיחור מכוח סעיף 230 ובית המשפט נתן אורכה כאמור). לאחר שעיינתי בטענות הנאשם וכן בטענות המשיבה, אני סבור כי לאור תשובתו של התובע המוסמך בדבר הודעת הקנס הראשונה, דינו של כתב האישום בתיק זה להתבטל. זאת, הן לאור קיומו של "סיכון כפול", כאשר הנאשם עמד בסכנת הרשעה ולכן אין מקום להעמידו בסכנה דומה שוב,

והן משום שהגשת כתב האישום במקרה דנן עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כאשר הנאשם היה רשאי להסתמך על תשובת התובע לפיה טענותיו התקבלו ולכן לא יוגש נגדו כתב אישום בגין האירוע נשוא הודעות הקנס, וכן לאור ההתנהלות הלקויה של מפנ"א בעניינו של הנאשם.

סיכון כפול

17. הפסיקה בישראל הכירה באפשרות לפיה עצם העמדתו של אדם בסכנת הרשעה פלילית מונעת את העמדתו לדין פעם נוספת, אפילו אם לא ניתן פסק דין במסגרת ההליך הראשון. יחד עם זאת, קיימת אי-בהירות באשר לגבולותיה של הטענה, כטענה נפרדת, זאת לעומת טענות אחרות של "כבר זוכיתי" או "כבר הורשעתי" אשר מעוגנות באופן ברור בסעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (וראו לעניין זה: רע"פ 797/07 **כהן נ' מדינת ישראל**, סו(2) 724 (2013)). טענה זו של "סיכון כפול" תעמוד רק אם הועמד הנאשם לדין בהליך הראשון על-פי כתב-אישום "כשר", ולפני בית-משפט מוסמך, שרק אז היה נתון בחזקת סיכון להיות מורשע (דנ"פ 532/93 **מנינג נ' היועץ המשפטי לממשלה**, מז(4) 25 (1993) עמ' 31 לפסק דינו של השופט גולדברג). עוד נקבע כי בטענת "סיכון כפול" אין הנאשם תוקף את העובדות שבכתב האישום, ואין הוא טוען כי אלה אינן מגלות עבירה פלילית. ההנחה שבטענה זו היא כי הפליליות שבמעשה אכן קיימת לכאורה, אלא שעל-אף זאת אין להעמיד את הנאשם שנית בסיכון של הרשעה, לאחר שההליך הראשון נפסק ללא הכרעה באשמתו (עניין **מנינג הנ"ל**, בעמ' 32).

18. פרופ' **קדמי** מצוין כי ישנם מצבים שבהם תחול עילת "נגישה" על רקע של סיכון כפול. מדובר "בהגשת כתב אישום נוסף, בשל "מעשה" שנדון והדין בו נתבטל, והוא מהווה מעשה של "נגישה", העומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית; ועל כן – רשאי בית המשפט, מכוח סמכותו הטבעית, לבטלו. סמכות טבעית זו – כך יש טוענים – אינה מצומצמת לנסיבות שבהן היה הדיון "כלא היה", אלא היא מתרחבת גם למקרים שבהם נסתיים הליך קודם בביטול מחמת טעות התביעה..." (יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** חלק שני (מהדורה מעודכנת, 2009), עמ' 1337).

19. הדברים נכתבו אמנם בהקשר להליכים פליליים "רגילים" שמתנהלים בבית המשפט לפי סדרי הדין הפליליים המקובלים, שבהם הועמד הנאשם לדין בהליך הראשון על-פי כתב-אישום "כשר", ולפני בית-משפט מוסמך, שרק אז היה נתון בחזקת סיכון להיות מורשע (עניין **מנינג הנ"ל**) אולם לדעתי הכללים ישימים גם כאשר מדובר בהליך של הודעת תשלום קנס אשר מהווה מסלול "עוקף בית-משפט". **משלוח הודעת תשלום הקנס הראשונה לנאשם על-ידי המאשימה יצר "סכנת הרשעה" שכן לו הנאשם היה משלם את הקנס הייתה קמה חזקת ההרשעה.**

20. עוד אני סבור כי במקרה דנן ההליך הפלילי הראשון נפסק שלא באשמתו של הנאשם לאור החלטת הביטול שקיבל התובע המוסמך לאחר שקיבל את טענות הנאשם. ודוק: אף אם הנאשם לא עתר לביטולה של הודעת תשלום הקנס אלא להמרה לאזהרה או להפחתה של סכום הקנס, התובע היה מוסמך לקבל את ההחלטה שקיבל אף ללא עתירה מפורשת של הנאשם אם מצא כי מכלול הנסיבות הצדיקו זאת. זאת, בדגש על העובדה כי מדובר בנאשם הדיוט שאינו בקיא בהגדרות המשפטיות ולנפקות המשפטיות של ביטול לעומת המרה לאזהרה. לא-זו-אף-זו אלא שגם אם הנמקת התובע במפנ"א הייתה שגויה ובפועל הודעת תשלום הקנס בוטלה עקב כפל אישום, עדיין היה רשאי הנאשם להסתמך על החלטה זו כל עוד הנימוק בדבר כפל האישום לא צוין בפני הנאשם במכתבים שהופנו אליו, וכל עוד לא צוין ברחל בתך הקטנה כי הודעת תשלום הקנס השנייה שהונפקה לגבי אותו אירוע ולגבי אותה עבירה, שרירה וקיימת.

הגנה מן הצדק

21. ניתן להגיע לדעתי, לאותה תוצאה של ביטול כתב האישום גם לאור סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי אשר מעגן את הדוקטרינה משפטית של הגנה מן הצדק. על פי כלל זה, בית המשפט רשאי לבטל את כתב האישום אם הגשתו או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. המלומד ד"ר ישגב נקדימון כתב את הדברים הבאים שהם יפים לעניינו:

"... עובדת ביצועה של עבירה מקימה עניין ציבורי בהבאת העברין למשפט. עם זאת קיומם של התחייבות, מצג או החלטה שלטוניים שלא לעשות כן, יוצרים הנחה כי האינטרס האמור לא נתפס מלכתחילה על ידי הרשות או מי מטעמה כשיקול המכריע בנסיבות העניין. אמנם, הנחה זו עשויה להשתנות במקום שמתקיימות נסיבות הקוראות לרשות לחזור בה מהתחייבותה, מצגה או החלטתה הקודמים. כך למשל במקרה שמתגלות עובדות או ראיות חדשות בנוגע לעבירה המיוחסת לנאשם אולם בהיעדר נסיבות מצדיקות כאלה ניסיונה המאוחר של הרשות להתנער מההתחייבות, מהמצג או מההחלטה עלול לעלות כדי הפרה של חובות האמון וההגינות המוטלות עליה. "

...

"יתר על כן ציפייתו של הנאשם למימוש ההתחייבות השלטונית והסתמכותו עליה מהוות נדבכים מרכזיים במסגרת האינטרס בשמירת זכויות היסוד שלו. הלכה היא במשפט המנהלי, כי גם כאשר נפל פגם בהחלטה השלטונית חייבת הרשות להביא בחשבון שיקוליה לביטול או שינוי ההחלטה הקודמת את השפעת ההחלטה החדשה על המציאות אשר נוצרה בעקבות החלטתה המקורית. בהקשר זה נראה כי ככל שהתקופה שבה נתנו לנאשם להאמין שלא יועמד לדין היא ארוכה יותר - כלומר ככל שמתחזק אינטרס הציפייה שלו - כך יהיה זה פחות צודק לחזור מן ההתחייבות, המצג או ההחלטה שלא

להביאו בפלילים. אכן, "ראוי שכובד הראש הנדרש ביחס לקבלת החלטה על הגשת כתבי אישום יאפיין גם החלטה על שלו לאחר 'החייאה' שחלפו מספר חודשים, אשר בהם יכול היה להיווצר אצל הנאשם הרושם שאינו חשוף עוד לסיכון של הרשעה בפלילים."

ישגב נקדימון הגנה מן הצדק (מהדורה שלישית 2021) בעמ' 256.

22. כפי שכבר צוין לעיל, במכתב הביטול, החלטת התובע המוסמך לבטל את הודעת תשלום הראשונה נומקה בכך שלאחר עיון במכלול הנסיבות שפורטו בפניית הנאשם התובע הורה לבטל את הודעת תשלום הקנס. אין בעובדה כי במערכות של מפנ"א הוזן נימוק שונה מזה שנכתב במכתב התשובה שנשלח למבקש כדי לאיין את המסקנה לפיה ניתנה הבטחה שלטונית לנאשם שהעניין סגור וכי הוא אינו עומד עוד בסיכון להרשעה בפלילים.

23. מעיון בתכתובת שבין הנאשם לבין מפנ"א עולה תמונה ברורה לפיה מפנ"א הסתפקה בתשובות קצרות ולאקוניות, אשר מבוססות על תבניות מובנות. בשום שלב לא נשלח לנאשם מכתב תשובה מנומק כדבעי אשר מעמיד את התשתית העובדתית על דיוקה. החוליה הראשונה בשרשרת הטעויות היא מכתב הביטול מיום 22.11.23, אשר בו נכתב באופן ברור לנאשם כי הודעת תשלום הקנס בוטלה. במכתב זה לא נכתב לנאשם, ברחל בתך הקטנה, כי מדובר בביטול עקב כפל אישום וכי הודעת תשלום הקנס השנייה שנשלחה אליו שרירה וקיימת וכי יש לפעול על-פיה.

24. בהמשך, ביום 10.12.23, הנאשם פנה בבקשה לביטול הודעת תשלום הקנס השנייה, וציין כי גילה על קיומו של חוב בגובה 1,500 ₪ למרות שבקשתו לביטול נענתה בחיוב. גם הפעם, לא הועמד הנאשם על קיומה של טעות מצד מפנ"א וקיומו של כפל אישום שלאורו בוטל הדו"ח. התשובה שהתקבלה הייתה שוב, קצרה ולאקונית, וצוין בה כי הנאשם לא עמד במועדים הקבועים בחוק להגשת הבקשה לביטול, וכן נכתב המשפט הבא: "לציין כי נענית על-ידנו בתאריך 22.11.23 כי דוח מס' 51124265037 בוטל, מדובר בדוח אחר." כך נכתב, מבלי לפרט ולהסביר דבר. התיבה "מדובר בדוח אחר" הייתה מטעה הן משום שהונפקו שתי הודעות תשלום קנס בגין אותו אירוע ואותה עבירה, והן משום שמעולם לא הוסבר לנאשם מדוע יש שני מסמכים שונים בעלי מספר סידורי שונה כאשר להבנתו היה מדובר בטעות של משטרת ישראל.

25. גם מהמשך ההתכתבות היה ברור כי הנאשם לא מבין מדוע חרף הביטול ממשיכה המאשימה לשלוח דרישות תשלום וכן מביע תהייה מדוע הונפקו מספרי דוחות שונים על אירוע אחד. כך עולה באופן ברור מפנייתו של הנאשם ביום 21.1.24 למפנ"א. אלא שגם הפעם מפנ"א לא ציינה ולו ברמז כי הודעת הקנס הראשונה בוטלה עקב כפל אישום, ושוב בתשובה לאקונית וקצרה נענה הנאשם כך: "לציין כי על-פי המכתב שהמצאת, נענית על דוח אחר מס' 51124265037."

51124265037 שבוטל על-ידי התובע. הדוח הרשום לעיל {51124265045} בעינו עומד. "שוב, תשובה לא מנומקת ולא ברורה תוך התעלמות מוחלטת מטענות הנאשם לגופו של עניין.

26. בכל הכבוד והערכה, דעתי אינה נוחה מהתנהלות מפנ"א מול הנאשם. הנאשם פנה בשפה פשוטה וברורה, וטען כי קיבל הודעה שהדו"ח בוטל על-ידי התובע המוסמך בעקבות הבקשה שהגיש ולאור הנימוקים שהועלו בה, ואף הביע תהייה מדוע לאותו אירוע יש שתי הודעות קנס עם מספר סידורי שונה. מפנ"א מצידה בחרה שלא להשיב לפניות הנאשם בצורה עניינית ומפורטת אלא הסתפקה בתשובות קצרות ולאקוניות. לא ניתן להתנער מהרושם כי טענות הנאשם נתפסו כעורבא פרח ומשום כך נענה באופן זה על אף שטענותיו היו מבוססות. לא מתקבל על הדעת כי רק בדיון שהתקיים לפני נודע לנאשם, לראשונה, כי השוטר האוכף הנפיק שתי הודעות תשלום קנס וכי את הראשונה ביקש לבטל מחמת טעות ברישום. בדומה, רק בדיון נודע לנאשם לראשונה כי הדו"ח בוטל עקב כפל אישום וכי הנימוק של התובע המוסמך במכתב הביטול היה שגוי.

27. דומה כי גם המאשימה הבינה כי הנאשם נקלע לבלבול בנסיבות שנוצרו ובתגובתה לבקשה של הנאשם להאריך את המועד להישפט בגין הודעת הקנס השנייה, נתנה את הסכמתה, לפנים משורת הדין.

28. לאחר עיון בטענות המאשימה ובמסמכים שהוצגו לי, אני סבור כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. לנאשם נשלחה הודעת תשלום קנס שגויה שאמורה הייתה להיות מבוטלת שהעמידה אותו בסכנת הרשעה, ורק לאחר שהנאשם פנה מיוזמתו בבקשה להמיר את הדו"ח באזהרה, הודיע התובע המוסמך על ביטול הודעת תשלום הקנס. תשובת התובע הייתה ברורה לפיה טענותיו של הנאשם התקבלו וכל אדם סביר היה רואה בתשובה זו כתשובה סופית שממנה ניתן ללמוד על התחייבותה של המאשימה שלא להעמיד לדין או לחייב בתשלום קנס. הנאשם היה רשאי להסתמך על תשובה זו אף אם הנימוק היה שגוי, כאשר ממילא הטענה בדבר כפל אישום לא הוצגה לנאשם בשום שלב ואף לא נטען בפני הנאשם כי התובע המוסמך שגה בקבלת ההחלטה. זאת ועוד, ההתנהלות של מפנ"א כלפי הנאשם הייתה, בכל הכבוד, לא מכבדת וטענותיו נדחו בהינף יד. כמו כן, בשים לב למהות העבירה, מבלי חלילה להקל ראש, איני סבור כי ייגרם נזק חמור לאינטרס הציבורי אם כתב האישום יבוטל במקרה זה.

29. **לאור כל האמור לעיל, בהתאם לסמכותי מכוח סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מורה על ביטולו של כתב האישום בתיק זה הן מחמת "סיכון כפול" והן מחמת הגנה מן הצדק בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.**

ניתנה היום, י"ט תשרי תשפ"ה, 21 אוקטובר 2024,
בהעדר הצדדים.